

JOEL G. MORERA

3 A DENVER

BARCELONA 2024

QUADERNS CREMA

Publicat per
QUADERNS CREMA

Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2024 by Joel Garcia Morera
© d'aquesta edició, 2024 by Quaderns Crema, S.A.

Drets exclusius d'edició:
Quaderns Crema, S.A.

Il·lustració de la coberta de Natàlia Pàmies Lluís

ISBN: 978-84-7727-690-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 14 172-2024

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
LIBERDÚPLEX *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *setembre de 2024*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

TAULA

En Woshley, en Limpsey i l'Stuart	7
Ellias McLeod	53
La casa blava	99
En Jeff	131
<i>Apèndix. Guió per a una escena en una pel·lícula de John Ford</i>	149

*Funny how fallin' feels like
flyin', for a little while.*

Crazy Heart

EN WOSHLEY,
EN LIMPSEY I L'STUART

El cotxe amb què s'havia presentat en Woshley el dia anterior era una autèntica ferralla. Un d'aquests vehicles familiars, suposadament compactes, però amb el cul gros, estil furgoneta, retirat segurament del mercat de feia temps, d'un color blau cel apagat, un blau deslluït per les inclemències climàtiques i el pas dels anys. La paraula que millor el descrivia era *vell*, aquell cotxe era de color vell, disseny o estil vell, tu-digues-qualsevol-aspecte-descriptiu vell. La pintura havia saltat en múltiples punts de la carrosseria, tants que era impossible escollir-ne un de sol, i la mirada sostinguda acabava sempre dipositant-se sobre les llandes plenes de rovell, que alguna vegada havien estat platejades, brillants, un pol d'atracció, possiblement, també per a la mirada sostinguda d'aleshores, temps enrere. Passava una mica el mateix amb els para-xocs, i amb la banda o ornament lateral, negres però desproveïts ja del contrast que devien oferir acabats de sortir de fàbrica, perquè el negre ja no era negre del tot (o no ho era gens). Per acabar, els llums del darrere, verticals, funcionals tots ells, donaven un sentit rectilini al disseny del cotxe, com geomètric, abstracte fins i tot, encara que el de l'esquerra havia perdut la protecció—a causa d'alguna topada lleu probablement, d'anys enrere a jutjar per la quantitat de brutícia que s'hi havia acumulat a dins—, i això en trencava una mica la silueta.

En Limpsey contemplava el cotxe fixament, i sense saber ben bé per què. Una idea que podia explicar la seva atracció pel vehicle va acabar fent ecllosió dins la seva ment: el cotxe devia tenir més anys que ell mateix.

—¿És un Volvo, això?—va preguntar sense treure els ulls de la llanda.

L'Stuart se'l mirava amb l'esma d'abandonament que li era característic.

—Si t'haguessis fixat en la inscripció del darrere sabries que és un Ford, un Ford Escort, per ser més exactes.

En Limpsey ho havia preguntat com per petar la xerrada mentre esperaven que en Woshley liquidés els assumptes que el retenien a l'interior del Days Inn on s'havien hostatjat. No li feia res que l'Stuart s'adonés que no tenia ni idea de cotxes.

—No en sé res jo, de cotxes—va atrevir-se a dir en veu alta—. Té pinta de ser europeu, ¿oi? No el veig pas prou nord-americà...

L'Stuart va insinuar un somriure mentre feia que sí amb el cap, sense clarificar amb quina de les dues locucions estava d'acord, o si potser hi estava amb totes dues, o potser ni amb l'una ni amb l'altra, i havia assentit a una confirmació personal seva, no compartida, la qual no volia exterioritzar.

En Limpsey tampoc sabia què volia dir ell mateix amb allò de «prou nord-americà», les paraules li havien sortit de la boca sense pensar-les. Va decidir, doncs, que valia més callar i esperar.

L'Stuart no era gaire parlador. En Woshley, ben al contrari, sempre responia als peus de conversa que li oferia en Limpsey, i ho feia amablement. A més, n'incrementava l'interès, com si tingués la capacitat de traslladar un propòsit de conversa insípida a una d'estimulant, donant valor a qualsevol entrada—normalment poc espavilada i de vegades força confusa—d'en Limpsey. Per exemple, al darer peu de diàleg d'aquest, en Woshley—o senyor Woshley, si és que l'hem d'anomenar de la mateixa manera que ho feia en Limpsey—s'hauria quedat un instant en espera,

com rumiant la resposta, fent algun gest amb el cap, potser mirant el cel blau del desert on es trobaven, o fixant la mirada en el terra groc i polsegós, pentinant-se delicadament la frondosa barba amb els dits de la mà dreta, respirant profundament, i tot plegat ho hauria fet—ho tornaré a dir encara que sigui d'una altra manera—tan sols amb l'objectiu d'elevat el tema de la conversa, que hauria estat exactament el mateix, sense canviar-lo, però en realitat sí que n'hauria modificat alguna cosa, el to, perquè el seu posat hauria ofert una nova dimensió, i hauria semblat que sospesés les paraules dins la ment, per finalment respondre adequadament al seu company de feina, el seu subordinat, de fet, responent-li exactament tal com ell creia que es mereixia, o potser, simplement, per tal que en Limpsey cregués que el tenia en compte; és a dir, que en aquest exemple en Woshley s'ho hauria repensat una estona, i després hauria dit alguna cosa com: «Tens tota la raó, Young—que és com en Woshley anomenava en Limpsey, pel seu cognom matern—, es podria molt ben dir del Ford Escort que és un cotxe europeu. De segur que aquest el van fabricar aquí, però la idea devia venir d'allà. A la gent d'allà no els són gaire útils, els cotxes grans i voluminosos, i ves, s'han d'inventar aquestes mitges tintes d'aparells amb quatre rodes que no són compactes però on tampoc pots fer encabir tot el que voldries, per no parlar de l'estètica, ugh—i aquí hauria fet una ganyota de les seves—, val més que no en parlem, de l'estètica». I així és com hauria parlat en Woshley, amb tota seguretat.

—Sortint de Bernalillo hi ha un Pollos Hermanos—va avançar-se a dir en Limpsey després que veiés en Woshley sortir de l'edifici caminant sense cap mena de pressa en direcció al cotxe.

Havien quedat que menjarien alguna cosa abans d'emprendre la interestatal, i que demanarien d'allò i més per emportar-se i així evitar d'aturar-se gaire estona durant el llarg trajecte que tenien al davant.

Era la primera hora del matí i les llargues ombres s'estiraven sobre l'asfalt i la terra seca del desert, mentre un vent humit de muntanya contribuïa a treure la son de la cara dels tres viatgers.

—¿No eres més de sushi, tu?—va ser la resposta irònica d'en Woshley, com si de veritat poguessin trobar algun restaurant de menjar japonès decent als afores d'Albuquerque—. El Pollos Hermanos serà, doncs.

I van ficar-se tots tres dins del cotxe, en Woshley al seient del conductor, l'Stuart de copilot i en Limpsey al darrere.

D'ençà que havien establert que la millor sèrie de televisió mai vista era *Breaking Bad*, qualsevol restaurant mexicà o de pollastre a peu de carretera rebia el nom de Los Pollos Hermanos, encara que el sobrenom no hi escaigués mai bé del tot.

Arrencar el cotxe i sortir traient fum del motel on acabes de passar la nit és una experiència més aviat llunàtica que no pas terrestre. De fet, tota l'experiència de passar la nit en un motel és estrictament espacial. Els cotxes són coets que s'apropen a una roca flotant en mig de la seva ruta, engalanada amb llums de neó, i s'hi acosten amb un brunzit com fan les abelles quan se senten atretes pels colors de les flors, aterren a l'àrea disposada, com una mena de docs però erms, i del cubicle en surten viatgers de l'espai sideral, encarcerats i desfets pel viatge, llestos per al descans i desitjosos d'una mica d'entreteniment, encara que aquest es redueixi a mirar la televisió per cable des del llit.

En desvetllar-se, pugem de nou a l'aeronau amb ganes retrobades, sense adonar-se que ja havien començat a enyorar, com si fos una part d'ells mateixos, aquell cubicle incòmode i odorós.

Així mateix van sortir disparats els tres companys de viatge, a l'interior del Ford Escort passat de moda, en direcció a Denver, Colorado, després d'un àpat més que generós en un restaurant mexicà de Bernalillo.

Aproximadament, unes sis o set hores els separaven del seu destí—més que no pas, diria, de la seva destinació—, però tant per tant es podria haver tractat de la distància monòtona que separava la lluna del planeta Mart. El paisatge sorrenc del desert els oferia la mateixa estimulació que l'espai buit de l'univers, és a dir, cap ni una.

Contra tot pronòstic, abans d'haver completat ni tan sols la meitat del trajecte, l'Stuart s'havia assegut davant del volant. La nit anterior havien parlamentat d'intercanviar-se les posicions de conductor i copilot al pas de la frontera entre Nou Mèxic i Colorado. L'Stuart havia proposat a en Woshley d'estirar fins la sortida 451—Clayton/Raton—, i l'altre havia respost que si podia estirar tant procuraria arribar fins a Trinidad, sobrepassada ja la frontera, i així deixar ben tancat l'episodi de Nou Mèxic; això si és que els trams d'un trajecte poden comptar-se com si fossin episodis o capítols, i si vertaderament hi ha alguna diferència entre totes dues sortides, més enllà que cada una pertany a un estat diferent. Però una urgència intestinal d'en Woshley els havia obligat a aturar-se amb molta antelació, ben bé al mig del desert, a la primera gasolinera que havien trobat després de la greu punxada als seus intestins. Sortint dels lavabos públics mitja hora més tard, l'Stuart s'ha-

via ofert per conduir i en Woshley, una mica desfet, havia agraït l'oferta.

El paisatge va canviar lleugerament al pas de la frontera; no pas exactament a la intersecció, sinó un bon grapat de quilòmetres abans, on la presència de relleu muntanyós s'havia fet més notable, i s'havia anat acostant a l'asfalt que trepitjava el cotxe, com si el relleu mateix s'abraonés contra la carretera i no fos aquesta la que en realitat hi entrava de cap. El paisatge s'empetitia, es feia estret, i un verd ufanós—comparat amb el groc mig apagat del desert—s'elevava més enllà dels finestrals, en forma d'herba, arbustos i quatre arbres mal comptats. La transformació del paisatge va propiciar l'inici de la conversa entre els viatgers.

—Digues, Bruce—que era el nom de pila d'en Woshley—, ¿exactament què hi anem a fer a una fira per a campistes?—L'Stuart s'havia estat guardant aquella pregunta des que havien sortit de Phoenix feia més de vint-i-quatre hores.

El seu interlocutor va aclofar-se de bon gust al seient del copilot, animosament, donant a entendre que ja se l'esperava, aquesta, però sense respondre encara.

—Hi anem a caçar clients—va sortir al pas en Limpsey, mentre tancava la pantalla del mòbil i se'l guardava a la butxaca del pantaló—, és prou evident.

—Mare meva, Young, pensava que aquell coi d'aparell t'havia xuclat del tot i t'havíem perdut per sempre, quina mania que teniu els joves amb les maquinetes aquestes del dimoni, se us farà un forat al cervell...

—És pitjor que fumar porros!—va exclamar l'Stuart, i hi va haver un esclat de rialles.

—Només l'utilitzo per matar el temps.

—Això és el que em preocupa—va començar de nou en Woshley, agafant-se la barba amb el palmell de la mà—, és el

temps qui mata, no pas nosaltres que el matem a ell. La vostra generació, hmpf...—i va abaixar el cap com si anés a fer una capbussada important—, només sabeu interactuar amb l'exterior a través d'una simple pantalleta. Sou com ratolins de laboratori en un circuit tancat. —Llavors es va girar, el cap mirant endarrere, trobant amb els ulls els d'en Limpsey—. Un dia et faràs vell, vull dir que t'hi trobaràs, vell, davant del mirall, de cop i volta, i no t'hauràs adonat de res.

—Tan vell com aquest cotxe, ¿oi?

Allò va aconseguir arrencar un somriure al rostre dels seus dos companys de feina sèniors; era prou per deixar en Limpsey ben satisfet de si mateix.

—Per cert, ¿d'on l'ha tret, un cotxe com aquest, en Jeff?—va preguntar l'Stuart.

—Vés a saber. Pots comptar que robat no és, encara que ho sembli. El deu haver comprat o llogat a canvi d'alguna cosa, probablement la segona opció.

—¿I les despeses del viatge?—va insistir l'Stuart.

—Mil dòlars i escaig. Amb prou feines en tindrem per a la gasolina i el menjar de tots tres. Per sort, de l'estada ja se n'ha ocupat ell directament. Hem de trucar a un número de telèfon quan entrem a la ciutat, algú serà allà amb la clau quan hi arribem.

—A mi em va recomanar que invitéssim alguns clients potencials a sopar—va comentar, ingènuament, en Limpsey—, em va dir que això reforça el tracte i que—va canviar el to de veu—*és així com s'aconsegueixen progressos inimaginables en les relacions comercials.*

El seu intent d'imitació no va aconseguir, però, el nivell d'atenció esperada.

—¿Invitar a sopar els clients? ¿I amb quins diners? Perquè amb els seus segur que no podem—va remarcar en Woshley.

—¿T'ha donat alguns diners a tu?—va preguntar l'Stuart sorneguerament, mentre es mirava en Limpsey pel retrovisor.

—No, no pas.

—Tinc curiositat per saber en quin forat ens ha fotut—va continuar, queixós, l'Stuart—. Ens n'anem de fira i per comptes d'una suite en un hotel ens reserva un apartament que es lloga per setmanes.

—A mi m'ha regalat una guia històrica de la ciutat. La porto al sac. En paraules seves—va intentar-ho de nou, adoptant un posat allisonador aquesta vegada, esmussant el to de veu un altre cop, imitant tan bé com podia trets característics d'en Jeff, el seu cap—: *Young, has de saber que el coneixement impressiona sempre més que qualsevol oferta comercial.*

No res, cap resposta emotiva per part dels seus companys.

—Cal no menystenir l'habilitat d'en Jeff per aconseguir tot allò que es proposa, i escoltar-se'l de ben a prop mentre t'ho explica és com presenciar la descripció d'un autèntic miracle. Ara, dit això, tot i les reverències que se li puguin arribar a fer, cal tenir sempre la butxaca ben vigilada en tot moment—va concloure en Woshley.

—Quin tros de malparit està fet—l'Stuart va apujar el to de veu—, l'altre dia vaig acabar pagant-li jo l'esmorzar. Tenia les butxaques buides, però és que havia sigut idea d'ell, m'havia arrencat de l'oficina a primera hora amb l'excusa d'invitar-me a la Torre Luhrs, *aixequem el dia amb peus de gegants*, deia, i quan va ser l'hora de pagar resulta que no duia la cartera a sobre. Encara no m'ha tornat els diners.

—Quin tros de malparit—va repetir en Limpsey.

—Vigila el que dius, Young, som companys de feina, no pas amics teus—va reprimir-lo en Woshley, i en Limpsey

va haver de mossegar-se els llavis, acotant el cap i mantenint-se una bona estona en silenci.

—De debò, Bruce, digues quina una en porta de cap, ¿què hi fem, aquí dalt?

—Vol obrir una nova sucursal a Denver...

—¿Que està boig? Amb prou feines donem l'abast amb l'afegitó de San Diego, ¿com ens ho hem de fer?

—Ja coneixes el nostre negoci, Stuart, la fidelització és molt volàtil, demà ens podem llevar sense clients. Com més n'arreguem millor.

—Els gestors de xarxes s'hi posaran de cul.

—Tens tota la raó.

—¿Té algun coneixement sobre el que hi passa, ell, allà? Cada cop que m'enchampen els de xarxes o suport al client se'm volen menjar, literalment.

—No crec que hi coincideixin, tret que algun d'ells sigui habitual de l'oci nocturn.

—Au, fes-te fotre!

—...

—L'altre dia us vaig veure discutir al teu despatx. Semblava una discussió molt forta. ¿De què anava?

—Coses nostres.

—Collons, Bruce, en Jeff un dia ens la fotrà.

—No t'esveris.

—¿Sabies que ha estat advertit diverses vegades per la Comissió de Comerç Federal?—En Woshley va fer que sí amb el cap—. Hòstia puta!

—Et recordo que ell és qui paga la teva nòmina.

—I també qui em fot els calés per anar a esmorzar.

—Mira-t'ho d'aquesta manera—en Woshley va carregar-se de paciència—, anirem a Denver i aconseguirem prou clients per compensar el nostre viatge, però no tants perquè valgui la pena d'obrir-hi una nova sucursal. I encara que

n'aconseguíssim molts, atesa la indolència del nostre servei d'atenció al client, una bona colla es donaran de baixa abans que acabi l'any.

Dins del vehicle va aflorar un silenci resignat.

—Senyor Woshley—va reaccionar al cap d'una estona en Limpsey—, ¿per què creu que en Jeff ens ha col·locat en un apartament de lloguer per comptes de reservar-nos una habitació d'hotel?

—Per la mateixa raó que anem muntats en aquest cotxe tan estrofolari, noi, perquè a en Jeff no n'hi haurà costat ni cinc.

Poc abans d'entrar a Denver hi va tornar a haver un intercanvi entre conductor i copilot. En Woshley tenia l'estranya idea de donar una volta pel centre de la ciutat, com una mena de reconeixement, i l'Stuart estava massa fatigat per desviar-se de la ruta més directa que s'havia traçat mentalment amb anterioritat.

Van entrar per l'avinguda Colfax, a l'oest, i de seguida tombaven per un carrer sinuós, cobert en bona part pel conjunt arquitectònic del Centre de Convencions de Colorado—vull dir que el carrer hi passava just per sota—, desembocant directament al carrer Catorze, on hi havia, com si fos premeditat, l'entrada a la Fira. Un cartell amb lletres grosses anunciava el motiu de l'edició que s'iniciava l'endemà: EXPERTS EN L'AIRE LLIURE, oficialment encarada a botiguers i distribuïdors especialitzats en tot allò que hom pugui requerir per sortir d'acampada. Diguem-ho clarament, un aparador abastat d'objectes útils i no tan útils, necessaris o absolutament prescindibles, per desenvolupar qualsevol activitat de lleure a la muntanya, un sector amb molts seguidors a Denver.

—Mireu aquell ós, és impressionant!—va exclamar en Limpsey.

El cotxe just acabava d'encarar el carrer Catorze i passava per davant de la façana vidriosa de la Fira.

—No t'emocionis gaire—va recomanar-li, somortament, en Woshley, mentre aclucava els ulls mirant de fer un repàs als petits grups de persones reunits o deambulant dins i fora de l'edifici, amb ànims d'extreure'n alguna referència útil—, la manca d'oxigen et podria causar una mala passa-

da, noi, et recordo que som a mil sis-cents metres d'altitud.

Dreta, amb les potes davanteres damunt els vidres de la façana, donant l'esquena al carrer, hi havia l'estàtua d'un ós de color blau, d'uns dotze metres d'alçada, una de les obres d'art més emblemàtiques de la ciutat—segons els operadors turístics—. En Limpsey no podia donar crèdit al que veien els seus ulls. Estava una mica exaltat pel sobreexcés d'estímuls i de possibilitats, era la primera vegada que sortia de viatge de negocis, i una de les poques vegades que havia sortit de Phoenix, en realitat.

Una campaneta el va despertar, però, de la seva admiració. Aquesta tornaria a emetre el mateix so, entre metàl·lic i còncav, com rebent-lo, després que ell es girés, expectant, en la direcció de procedència del to demarcador, com si aquella fos la primera vegada que escoltés un soroll semblant. Es tractava del tramvia, que els avançava per l'esquerra mentre ells restaven aturats davant d'un semàfor.

Van girar per Welton, molt lentament, i van aturar-se de nou a l'encreuament amb el carrer Quinze. Allà, en Limpsey va rellegir diverses vegades el text anunciat en un cartell gros, penjat al lateral d'un edifici de maons que tenien a la cantonada del davant, sense entendre'l ben bé del tot:

EL SEU ALIAT ERA LA TELA.
LA PINTURA I LA PALETA
EREN LES SEVES ARMES. I
EL MÓN ARTÍSTIC L'ENEMIC.

Després es penediria de no haver llegit a qui o què feia referència, quan el cotxe ja havia engegat i el cartell era massa lluny, i en una posició gens òptima per extreure'n alguna altra dada amb claredat.

Carrer Quinze amunt van passar per davant d'un edifi-

ci de maó vermell amb molta història, construït a finals del segle XIX, i en John Limpse Young—així mateix s'ho va imaginar, amb el nom complet escrit en una targeta rectangular sobre la solapa de l'americana—s'hi va veure a dins, vestit d'uniforme, ajudant una senyora tocada i posada a carregar amb una muntanya de regals, com si allò fossin uns grans magatzems de l'època i com si haguessin avançat el Nadal tot de sobte.

Una mica més enllà, van travessar trotant per davant d'un edifici peculiar que semblava tenir incrustades a la façana milers de petites bombetes elèctriques, i, canviant completament el teló de fons, en Limpse no va poder resistir l'anhel d'imaginar-se-les enceses de nit, i ell enfront, admirant-les. Es va prometre, mentre el cotxe s'allunyava, que un dia hi faria una visita, si la feina l'hi permetia, és clar, un cop hagués fosquejat.

En Woshley, serè, anava pendent dels comerços a peu de carrer, repassant amb la mirada els cafès i restaurants que veia per tot arreu; es podria arribar a dir que els comptava i tot. A parer seu, encara que sense exterioritzar-ho, el centre de Denver estava ben servit.

L'Stuart, per altra banda, es trobava prou cansat per no permetre que el seu raonament divagués massa, o gens, i s'entretenia tan sols a llegir mentalment els cartells publicitaris que li sortien al pas, de manera totalment inconscient: CHEYENNE MOUNTAIN ZOO, dalt de tot d'una tanca que sobresortia del terrat d'una planta baixa; FEM QUE LA REGIÓ ES MOGUI UNA ALTRA VEGADA, al lateral d'un autobús que els avançava pel carril de la dreta, seguit de LA TEVA SEGURETAT ÉS LA NOSTRA PRIORITAT, al mateix autobús; NO ÉS ALLÒ QUE TENS, SINÓ ALLÒ QUE DÓNES, lema escrit al costat d'una marca de licor que no va saber reconèixer; REDESCOBREIX L'AVENTURA,

anunciant les possibilitats d'anar-te'n de vacances a Arizona (exactament allà d'on venien). I també s'empassava els múltiples noms d'establiments de tota mena, en tipografies molt diverses, enganxades a la paret o retallades sobre el cel encara blau de mitja tarda, entre elles, algunes de lluent i aparatoses, mentre que d'altres semblaven ben bé que les volguessin amagar i només eren llegibles per al vianant que podia acostar-se a la paret mateixa on eren penjades.

De retorn al carrer Catorze, molt per damunt d'on havien entrat la primera vegada, en Limpsey va quedar enlluernat amb l'estucat blanc d'un pub anomenat Celtic que feia cantonada, on es llegia OBERT FINS A LES 4 DE LA MATINADA. No cal dir que va visualitzar-se a si mateix, amb els seus companys, a l'interior.

—Allà passarem totes les nits. —Va exterioritzar el seu desig sense rebre cap tipus de reacció a canvi.

Finalment el cotxe va tombar i va deixar el centre de la ciutat enrere, encarant la seva destinació final. Havent creuat el «rierol de les Cireres», van endinsar-se en una zona completament diferent. En Woshley sabia ben bé on volia anar a parar, l'apartament havia de ser en alguna via estreta mig perduda que quedava a ponent de la ciutat, entre els carrers d'Auraria i Larimer.

—Valga'm Déu—va expressar en Woshley quan hi van haver arribat, les rodes del Ford Escort girant lentament, tots tres a l'interior del cotxe, cadascú mirant cap enfora per la finestra corresponent—, per aquí hi ha passat una guerra.

El que és passar-hi, no n'hi havia passat mai cap, de guerra, és clar, però, amb el seu silenci, els acompanyants l'hi van donar per bo.